гичен сл. Никополско, дето се стичалекчур в' Дунав. Стр. Osciosi. Гичеченин, ица, че.

Гичисвам се гл. възв. сиѧ се, подсмивам се, в. подгичивам се.

Гичи́ (чта) — лъ (тъ) 1) в. гичел, — лъ. 2) в. кокиѧ́, — ли.

Гичилци сл. радомирско.

Гичиченин, ица, че, прил. от Гичилци.

Гичо име на мъж. — Гичов, а, о, — и (чта)

Гичовица жена на Гичо, — Гичовичин, а, о, — и (чта)

Гиди мерд. подвик на лице За поще, из добро: Гиди хлапе чедно, гиди куче чедно; ух гиди старахо-тъла, ух гиди, гиди гидиси. Де гиди чавлям да-севво севдетино, гиди росим дъгенцко. М. 204. Гиди лудо момче, гиди росно грозде. М. 283. Срв. ай гиди, ей гиди. а бре, а бре, мари, море

Гидия (тиа) от гиди сродно с' море; безумен, гиг-тав, луд, мудетина, момче, бъдн, гонак, гонгинка, гонгирай; непослушник, такостник; непрокосанник. Ивана луда гидно. Нов. песн. Друг гидия дъбав дрен. В. 28. Бре гонче гидия сламка снага да чинка. В. 104.

Гидиен. Началовски по погрдвика е направил собств. име от Гидия.

Гидюл (чта) 1) окорцано или изсъхнало кро-пнато на високо дърво, че остана по гидюл. 2) гъ-тина стомна или гърне, станала гидюл, х'ро-бот: превръщ се гидюл на черст. Ч. 214.

Гидра (тиа) 1) в. грер или грем, а гурида. 2) кокалчи, пъчура от лоза, лозов чукан, вилена гидра: вода да е, от гидра да е. Посл. Видинско.

Гидя (тиа) жена която обича да се гиздя, да ходи гиздава.

Гиздавец (чта) мъж който се носи гиздав, франт.

Гиздав, а, о, — и (чта) хубав, красив, лъ, лъстен, който ходи гиздав, прямвиен, ухъстен, угла-тен, чистен, натерен. Гиздава момчка. Д. 38. Невки дем мара гиздава на свет дем мара гиздава. Посл.

Гиздавица (тиа) 1) в. гиздя. 2) красавица: Я да имам мато долу у Донкини, Донка дем мили-ски Донка хубавица, Донка гиздавица. Нов.

Гиздавщина (тиа) добра хубость, лъстен.

Гиздовина (тиа), по-рядко гиздавина: прочу-ла тиса ѝ ована, с' хубавина, гиздовина, най повика со работа. М. 77.

Гиздосия (тиа) сама хубость, мило видна: тия бе-ше хубавици, черноока и гиздосия. З. 65. Момче гиздосия, бъчка поразия. Ч. 185.

Гиздост (тиа) хубост: тирай бабо за гиздост Ч. 232.

Гиздоща (тиа) 1) в. гиздя. 2) в. гиздосия. в' площе-ние на гиздост.

Гиздя гл. дн. мина, тръгвам, прямвувам, обли-чам в' хубави дрехи.

Гид — гиде, нар. колкото остиде

Гидийски, а, о, — и (чта) от гиди, гидия: а бре гидий-ски сине. Тешко гидийска дъще, тешко не сами гидно. Нов. песн.

Гидик (чта) 1) Задръстина, хемрет. 2) плата чрезчена, чоловска, увръзвана да се пъна на-трогне на високо здание за задръстване на високой хамрет. Мара гидик, мариин за-дръстина. Аз дръгна тоз дюген с' гидик; той е гидик на св. София.

Гидиш (чта) ход, въдвеж. редрим, посока. Гидиш-муша арсувам, с' тоз гидиш ви...

Гидисвам (тиа) хубавина, благолепие

Гиздене (тиа) от гиздуе: учение на гиздения сиро-машко достоукорителни. Т. 201

Градски архив Скопие